

ADY ENDRE: A MUSZÁJ HERKULES

Dőltömre Tökmag Jankók lesnek:
Úgy szeretnék gyáván kihúynyi
S meg kell maradnom Herkulesnek.

Milyen hig fejűek a törpék:
Hagynának egy kicsit magamra,
Krisztusuccse magam megtörnék.

De nyelvelnek, zsibongnak: úznek
S neki hajtanak önvesztükre
Mindig új hitnek, dalnak, tűznek.

Szeretném már magamat utálni.
De, istenem, ők is utálnak:
Nem szabad, nem lehet megállni.

Szeretnék fájdalom-esetten
Bújdosni, szökni, sirni, fájni.
De hogy ez a csürhe nevéssen?

Szegény, muszáj Herkules állom,
Győzöm a harcot bús haraggal.
S késik az álmom s a halálom.

Sok senki, gnóm, nyavalyás, talmi
Jó lesz egy kis hódolás és csönd:
Így nem fogok sohse meghalni.

*

Hányszor, de hányszor adná már fel az ember,
Ha már-már legyőzné a körülmények hatalma,
Amikor sorra kudarcba fulladnak vállalkozásai,
Amikor saját alkalmasságában is kételkedik,
Amikor úgy érzi: felesleges, káros teher a Földön...
S akkor megvilágosodik: helyette gazok maradnak,
Akik összeröhögnének a markukba...